

Αριθ. εστ. 132925

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΑ

* ΕΘΝΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ *

*** ΕΚΔΑΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΤΗ 1^η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ***

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΣΕΝΗ: ΜΙΧΑΗΛ Α. ΡΑΦΗΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΗ ΦΙΛΟΦΡΟΝΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

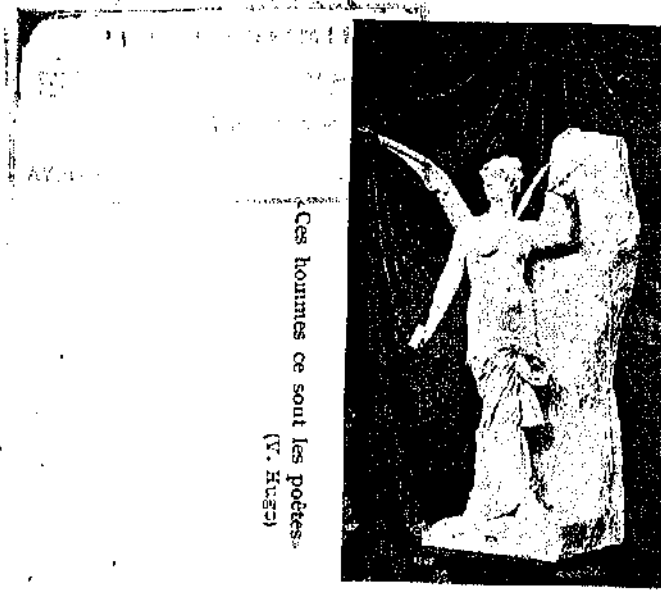
ΤΩΝ ΕΓΚΡΙΤΟΤΕΡΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑΧΟΥ ΛΟΓΙΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1^η ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΩΝ ΠΕΜΠΤΩΝ

1912

*Τῷ Διαπρεπῶ ὄντι
τῷ καὶ Ποικίλῳ Στόῳ
Σωτῆρι καὶ Εὐλογίῳ Κορυθαίῳ
Μετὰ δὲ Παινετικῶν ἠμῶν
ἡμεῖς ἑορτάζομεν ἡμῶν ἀντιγράφῳ*

* Η ΑΘΑΛΑΙΑ *

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

* ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΕΣΤΙΑ", ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ *

* ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ Θ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *

1912

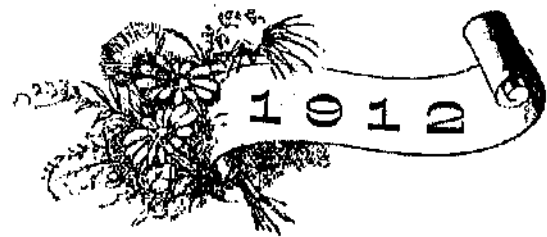
ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ

ΚΑΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΤΟ Δ

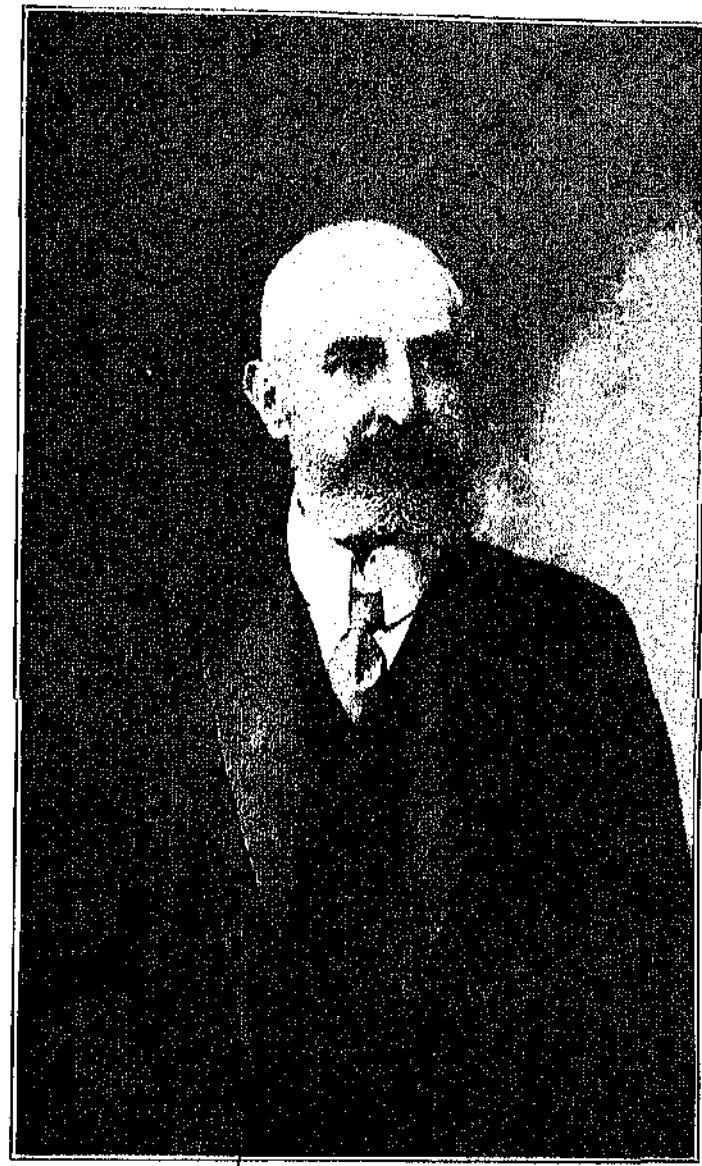
Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

1900

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Apparatus

ΙΩΑΝΝΗ. Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ.

ΕΥΓΕΝΕΙ ΑΡΩΓΩ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΔΙΑΘΕΡΜΩ. ΦΙΛΩ.

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ ΚΑΥΡΙΑΑ
ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΗΣ

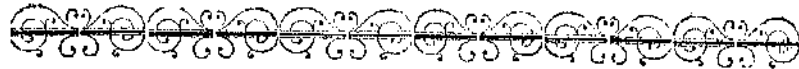
ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

ΑΝ τὴν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας τῆς Πατρίδος ἡμῶν συμβολὴν τῆς *Ποικίλης Στοᾶς*, ἢ ἑδημούργησεν ἐπιφθονος ἐνθουσιασμοῦ καὶ σειρά μεγάλων πόνων καὶ ὑπερέχων ὄνειροπολημάτων, ἀπέσβεσται προωριστῶς ἐκ τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ καλλιτεχνικῆς τοῦ ἔθνους ἀναγεννήσεως, ἀσυγκρίτως ἴσως, ἀλλὰ πάντοτε ἐγγενεῖς ἀφορμαί, τοῦτο δὲν μᾶς ἐμποδίζει, ὅπως εἰς ὀλιγίστας γραμμὰς χορηγήσωμεν εἰς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον ἀπαιρητῆτος μίαν ἐξήγησιν, ἣς πρὸ παντὸς τοῦ πλείστον περιστολιζουσιν αἱ λέξεις τῆς ἀδαντίας ἡμῶν χάμιτος πρὸς αὐτὰ, διότι δὲν λοημονοῦμεν, οὐδ' ἐτάφη ἐν τῇ ψυχῇ μας τὸ

αἶσθημα τῆς βαθυτέρας ἐγνωμοσύνης πρὸς πᾶσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν, ἣτις καὶ τὴν πρώτην ἀγῆν τῆς *Ποικίλης Στοᾶς*, μετὰ χαρακτηριστικῆς ἀτοργῆς περιέβαλλε καὶ τοὺς χρόνους τῆς νεκρώσεώς της μετὰ τοῦ αὐτοῦ πόνου καὶ τῆς ἰδίας συμπαθείας αὐτῆς παρηκόλουθησε, ἐγκαρδιώτατα ἐνεστερνίσθη καὶ πολυειδέως παρεμύθησεν. Οὕτω δὲδικαιολογημένως ἡ *Ποικίλη Στοᾶ*, ἀφείλει πρὸς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν μίαν ἐξήγησιν, ἣτις πηθαῖον νὰ χαρακτηρησθῆ ὡς ἀπολογία. Ἄλλ' ἀπολογία τοῦ Πρωτομένου. Κατὰ πιν ἀπροσκόπτου καὶ φωτειωτάτης σταδιοδρομίας, αἴφνης ἢ ἐκδοσις τῆς *Ποικίλης Στοᾶς*, καίτοι πρὸς τὸ τέρας φερυμένη, ἀνεκόπη. Ἀτυχία ἀλλεπάλληλοι ἀφῆρεσαν τὴν γαλήνην τῆς ἐργασίας, μοχλῶν ἀνυπερβλήτου διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς τάσεις, αἰτῶνες ἀπετέλουν τὴν βίαν τῆς παρασκευῆς ἐνὸς λιτεχνικῆς τάσεως, αἰτῶνες ἀπετέλουν τὴν βίαν τῆς παρασκευῆς ἐνὸς τοιούτου ἔργου. Μία ἐξόχως ἀκραφῆς συμμετοχῆ εἰς τὴν θλίψιν τοῦ Μουσικοῦ κόσμου δι' ἐλεητοῦσαν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν, παρέσυρε λεληθῶτως καὶ μοιραίως εἰς κοινωνικὰς ἀντιξίους περιστάσεις καὶ πάλιν, ἐξ ἣς συνετρίβη πρωτίστως ἢ ἐγκλείσασα τὴν ἐγγενεστέραν αὐτῆν ψυχικὴν ὀδύνην *Ποικίλη Στοᾶ*, Τεσσαράκοντα καὶ πλέον τυπο-

γραφικὰ φύλλα, τελείως κατηρτισμένα, ζηλευτὰ ὑποδείγματα ἀριστοτεχνικῆς τελειότητος καὶ καλλιτεχνικῆς πρωτοτυπίας, κατέκειντο νεκρὰ ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, θύματα μιᾶς κακοτυχίας, δεσμῶται μίτην ἀναμένοντες τὴν χάριν νὰ ἴδωσι τὸ φῶς. Πλὴν, ἡ ἐπιμονή, ἡ δίψα τῆς πρὸς τὰ ἰδανικὰ ἀγάπης καὶ πίστεως ἐνίκησε καὶ μετὰ περιπετειώδη ἐγκαθερξίω ἢ *Ποικίλη Στοᾶ*, ἐπαναβλέπει καὶ αὖθις, ἀναβιοῦσα, τὴν λάμψιν τῆς ἐλευθερίας τῆς Ζωῆς. Ἡ ἀτυχῆς ἐκεῖνη παρέυθεσις τῆς ζωῆς ἡμῶν διεγράφη ἐγκαίρως ἐκ τῆς μνήμης, ἵνα μὲ νέαν ἐγκαρτέρησιν προσατενίσωμεν τὸ φῶς, ὅπερ μᾶς ἀπέδωκεν ἐπὶ τόσα ἔτη τὸ ἔργον μας καὶ με ἄπειρα νέα ὄνειρα, περιπτυσθῶμεν τὴν ὄραϊαν ἡμῶν ἐργασίαν, ἢν τόσον ἠγάπησε πᾶσα καλαισθητικὴ ψυχὴ καὶ τόσον ἐξαιρετικῶς ἐβράβευσεν ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία.

Ὁ νῦν ἀποδιδόμενος εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ Πανελληνίου τόμος τῆς *Ποικίλης Στοᾶς*, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀποτελεῖται ἐξ ἕλης, ἣτις προωρίζετο διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ *Δεκάτου Πέμπτου Πανηγυρικοῦ Ἔτους*. Ἄλλ' ἡ πρὸ καιροῦ φιλοτεχνηθεῖσα εἰς φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀνθοδέσμην ἐργασία αὐτὴ, εἶναι τόσον πολῦτιμος, παραμείνασα δ' ἕκτοτε τελείως ἀγνωστος, δὲν φαίνεται νὰ ὑπέστη οὐδεμίαν ἐκ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου ἐπίδρασιν. Ἀπ' ἐναντίας θησαυρισθεῖσα εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ, χρησιμεύει ὡς κριτήριον τῆς πρὸ *Δεκαετίας* πνευματικῆς κινήσεως, τῆς ὁποίας ἡ ὑπεροχὴ ἐν σῶσει πρὸς τὰς μετέπειτα ἐποχάς, ἀπαμένει ἀξιοσημείωτος. Διπλοῦν συνεπὸς τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐμφανίσεως τοῦ τότε ἐπιτελεσθέντος καὶ ἤδη ριζικῶς ἀνακαινωθέντος ἔργου, καὶ διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀξίαν, τὴν κατ' ἰδίαν καὶ διὰ τὸν συγκριτικὸν παραλληλισμὸν. Ἄλλ' πρὸς τὴν λογοτεχνικὴν ἐκεῖνην συγκομιδὴν παρετίθη καὶ δημοσιεύεται ἀφθονος πρὸς τοῦτοις νεοτάτη, ἣτις πολῦτιμος συμπληροῖ τὴν θριαμβευτικὴν ἀνατολήν τῆς *Δεκαεπενταετηρίδος*, καὶ προσδίδει νέαν ὄλως ἐν τῷ συνόλῳ ἰδιόζουσαν ἀγλήν, σημασίαν, ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα.

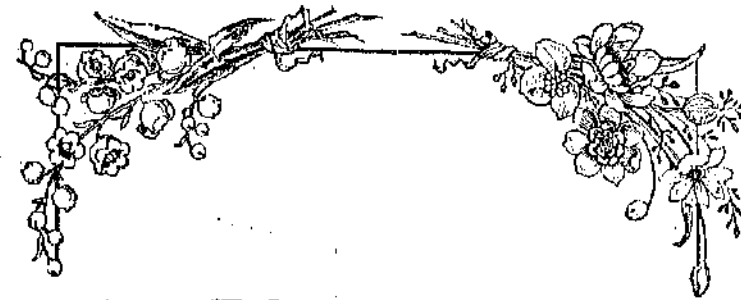

Εἶναι πασιδῆλον, ὅποιοι ἀγῶνες καὶ αὐτοθυσίαι καὶ μόχθοι ἀπαιτοῦνται, ἵνα παρασκευασθῆ εἰς τόμους, οἷος ὁ τῆς *Ποικίλης Στοᾶς*, ἀξίων καὶ κατορθῶνων νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς σκηπτούχους καὶ μελισταγεστέρους τοῦ καλάμου, τοὺς ἠγήτορας τῆς Ἐπιστήμης, τοὺς κορυφαίους τῆς Τέχνης. Καὶ ὅποια δυσκολία διὰ νὰ συνδυάσῃ τις τὰ προϊόντα τοῦ πνεύματος, μεθ' ὑποδευματικῆς φιλοκαλίας τοποθετῶν αὐτὰ εἰς ἀντάξιον περιβάλλον. Καὶ ἀκριβῶς ἢ ἐπὶ μακρὸν διακοπῆ τῆς *Ποικίλης Στοᾶς* χρησιμεύει ὡς μία ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας αὐτῆς. Διότι ἐπὶ τόσα ἔτη οὐδεμίαν Ἐσπερὶς ἢ παρόμοιον ἔργον, ἀνεφάνη μετὰ τὴν διάταξιν, τὴν καλαισθησίαν, τὸν πλοῦτον τῶν δημοσιευμάτων της καὶ εἰκόνων, μετὰ τὴν ἐκλεκτικότητα καὶ τὴν σπιλβηδόνα αὐτῆς.

Ὁ νέος δρόμος τῆς ζωῆς τοῦ ἔργου ἡμῶν θὰ ἦναι καὶ μία νέα σειρά οὐσιαστικῆς ἀναλάμφσεως, νέας πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας. Τὸ παρελθὸν του ἀποδίδει νέαν ἰσχυρὰν φιλοδοξίαν καὶ διανοίγει εὐρύτερον τὸν ὀρίζοντα τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀποστολῆς τῆς *Ποικίλης Στοᾶς*, ἣς ἀεῖποτε τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἔμβλημα τῶν ὄραϊων τῆς ἀγῶνων καὶ ἡ σημαῖα τῶν Φιλολογικῶν καὶ Καλλιτεχνικῶν αὐτῆς ἐπιτυχιῶν. Δὲν θὰ ἀναστειλῆ πλέον τῶν μεγάλων αὐτῆς βλῆσεων τὴν πραγματοποιίσην ἢ ἄλλεψις μέσον,

οὐδὲ θὰ καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιβολὴν τῆς, διὰ τῆς μὴ ἐγκαίρου ἐμφανίσεως τῶν ἐκδόσεων αὐτῆς, αἱ πενιχραὶ τοῦ παρελθόντος ἐποχῆς καὶ συνήθειαι περιπέτεια. Τώρα, ὁ ἀγὼν τοῦ ἔθνικου αὐτῆς προορισμοῦ, ὅστις κέκληται νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπωφελέστερον τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ νὰ καταλίπῃ νέα ἀθάνατα μνημεῖα πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀναπτύξεως εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Περικλέους, ἐν ἣ ἡσμέραι πληθύνονται οἱ ἐρασταὶ τοῦ καλοῦ καὶ οἱ προστάται καὶ χειραγωγοὶ πάσης ὠραίας ἰδέας καὶ παντὸς λαμπροῦ σκοποῦ, στεγάζεται ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς ἐνισχύσεως ἐκλεκτοῦ ἀνιδρυτοῦ καὶ παραστάτου, ἐξ ἀληθοῦς ἔρωτος πρὸς τὴν Φιλολογίαν καὶ ἐξ ἀκραῆς ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ ἔργον, ἀναλαμβάνοντας τὴν ἐδραίωσιν καὶ συνέχισιν τοῦ νέου αὐτοῦ βίου, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὁπίου θάρρους ἢδη ἐπιζητεῖται ἢ ἐμφύχουσι τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, παρ' οὗ περιφανὴ ἔσχεν ἐν τῷ παρελθόντι δείγματα ἢ „Ποικίλη Ἐίσοδ'“ καὶ διὰ τῆς ἀπροσποιήτου ὑποστηρίξεως αὐτοῦ, ἐγαλουχήθη εἰς τὰ πρῶτα βήματά της. Ἡ αἰσθηματικωτάτη αὐτῆ ἡγεσία καὶ συμμετοχὴ ἀνδρὸς φιλοκάλου καὶ εὐπαιδέτου, ἢ ἀσφαλίζουσα ἄλοσχερῶς τὴν νέαν ἀναδημιουργικὴν περίοδον αὐτῆς, προώρισται, ἵνα λαμπρύνῃ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι πορείαν καὶ νὰ προσθέσῃ ὑπερλάμπρους σταθμοὺς νέων νικηφόρων ἐποχῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Πνευματικῆς καὶ Καλλιτεχνικῆς ζωῆς τῆς Πατρίδος ἡμῶν.

Εἰς τὴν νέαν τῆς σταδιοδρομίαν ἢ „Ποικίλη Ἐίσοδ'“ κατέρχεται οὕτω πάνοπλος καὶ μετὰ νέας ἀναθάρρῆσεως ἐπιζητεῖ τὴν συναγωγὴν πάσης φιλομούσου καρδίας. Μὴ ἀποβλέπουσα δέ, οὐτ' εἰς κερδοσκοπικὰς ὑστεροβουλίας, οὐδὲ κολακεύουσα ἐφημέρους μικροφιλοδοξίας, ἀτενίζει εἰς τὰς ἀκροτάτας τοῦ Πολιτισμοῦ ἐκφάνσεις, εἰς μίαν ἰδέαν καὶ εἰς τὴν πόθον μιᾶς φιοτεινῆς ἐκδηλώσεως διανοητικῆς ζωῆς, ἀθηναῖς καὶ ἀκτινοβόλου. Πρὸς τοιοῦτον ἐπιζητῶν ἀγῶνα, ἀισθανόμεθα ἀκραίως τὰς δυνάμεις καὶ ἀναθάλλουσαν τὴν ρώμην τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵπως δολιχοδρομήσωμεν, τὴν ἀθῆσιν δὲ ταύτην ἀπεκδεχόμεθα εὐγνωμόνως παρ' ἑσῶν ἰσπανταχοῦ Ἑλλήνων.

TA ONEIPA

TA PODA

Οἱ πόδες σὺς ζευγάρωσαν
Κόσμοι τριανταφυλλῖνοι,
Δὲν λέγει μὴ σαλαματιὰ
Δροσιάς, ποῦ νὰ μὴ μένῃ
Στὰ πέταλά σου τὰ ξανθὰ
Καὶ τάλια καὶ τὰσπρα'
"Ὅπως ἢ μέρι πρὶν χαθῆ
Καὶ πρὶν ξανθίθωσιν τίσπρα
Σιγὰ σιγὰ ἀπογέρονε
Στ' ἀγκαθερὰ κλωγάρια
Καὶ γίνονται σὺς δάκρυα
Τὰ πρὶν μαργαριτάρια.

✽ M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ ✽

TA KRINA

ΑΥΣΘΗ ΑΡΙΘ.

Ζῆσε μὲ τὸ δροσόπαγο
'Αζευγάρωτο κρινάκι,
Δὲν λέγει μὴ σαλαματιὰ
Νὰ μὴν ἦναι φαρμάκι
'Απὸ τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ
Στὸν τυπινὸ σου κλάνο'

Ζῆσε μὲ τὸ δροσόπαγο
Καὶ λάμπε ἀραιὸ, τὸν πόνο
Ποῦ μέσα σου ἀθγαλτον κραιπὲς
Κανεὶς δὲ ὅαν τὸν μάθῃ
'Ἢ βελουδένια ἀσπράδα σου
Δὲν κρόβει οὐτ' ἕνα ἀγκάθι.

ΟΙ ΝΕΦΕΛΕΣ

Εάν όνειρο φανίζεσθε
Πέρα, ως ό ήλιος σβάνει,
Μιάν άρμονία πολύχρωμη
Σε κάθε σχήμα άφίνει
Τό μουσικό άντιπέγγισμα
Πού επάνωθε ους πέφτει,

Η ΣΚΙΟΙ

Η ΣΚΙΟΙ, εδώ ως βοδόφυλλα,
Παρέκει μολυβένιοι,
"Ποιοι γοργορεχούμενοι
Κι' όργοι και καρφωμένοι,
"Άγγιχτα χάδια των ματιών
Και των καρδιών τρομίες,
'Απ' τα αιθέρια βοβολουδών
Οι Χάρες και οι Λαχτάρες,
Κι' από στεριές και πέλαγα
Τις σέρνουν, λές, οι άνίμοι
Μέσ' στην ανθρώπινη ψυχή
Πού λαχταρά και τρέμει.

Η ΣΕΛΗΝΗ

ΜΟΙΑ μουσικά να τραγουδής
Γυρμένη άχνή σελήνη,
Σεδ κύμα που άργυρώνεται
Σε τρικυμιά ή γαλήνη,
Ποιά μουσικά να τραγουδής
Μέσ' στα παρθένα δάση,
Ποιά μουσικά να τραγουδής
Σε ή μαγεμένη πλάση
"Όταν κλεισμένη την κρατής
Σφιχτά στην άγκαλιά σου;
"Ό και να μοιάζαν τα όνητά
Φιλιά, με τα φιλιά σου!

Κ' οι νοσταλγίες που έχουνε
"Όραιοι ζωές καθρέφτη,
Πόρνες, ρόδινες, χλωμές
Λυθόνουν, κι' απ' άκρι σ' άκρι
Στάζουν τό αίμα της καρδιάς
Και της ψυχής τό δάκρυ.

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

ΜΟΙΟΥ τάχα ους δυσκόλεψεν
"Ό άθφοι τραγουδιστάδες,
Κι' όπου δεντρί ή κλαδοφυλλο
Κι' όπου περιπλοκίδες,
Τό μαγικό ους λάλημα
Τόση σκορπιά άρμονία;
"Αν έννοιωθε τό κώδη υπέρ
Ποιά μουσική ούρανια
Ραφούνε τό περιγυρι
Κι' ήδονικά μεθούνε,
Δέ θε να βρισκόνταν ψυχές
Να μίην άνδοβολούνε.

Ο ΗΛΙΟΣ

ΑΣΤΥΟ μεγάλο έπράβατες
Στό διάπλατον αιθήρα,
Βαρύ βραχνά άποτινύξεν
"Η πλάση ως πύρα πέφτει,
Κι' απ' τό χρυσάφι πύσπειρες
Πήρεν ό κόσμος όλος'
"Όμως εκεί που ήσκιόθενται
Ολιμμένα πάποις θόλος,
"Όσο χρυσάφι κι' άν σκορπάς
Στό μάρμαρο ή στο χάρμα,
Δέ θέλει σαλευτη κανείς
'Απ' τό βαρύ του στρώμα.

ΟΙ ΒΟΡΙΑΔΕΣ

ΜΝΕΥΜΑ βυρδ, ποιά δόναμη
Σε σέλνει μέσ' στα φύλλα
Ν' άπαλώνης στρώμα τους άνθοός
Ν' άφίνης μόνο ζόλα,
Κ' έκείθε να περνής τυχή
Στης θάλασσας τα πλάτη;
Κι' αν χέρι δέν άγγιζει σε
Κι' αν διέ σέ βλέπη μάτι,
Μ' δαι παιχνίδια σέρνει τα
Ξοπίσω ή δόναμή σου,
Πόσες ψυχές δέν οδηγείς
Στα σκότη της άβύσσου!

ΔΕΙΛΙΝΑ

ΔΡΑΙΟ δειλινό καιμήθικες
Στην άγκαλιά του πόντου
Και τό φεγγάρι σούδωκε
Θωριά έλεφαντοδότου
Κι' άριά τ' άστέρια τρέμοννε
Στην πλάκα της θαλάσσης'
Δέν εισαι τό ίδιο που προφήες
Ζητοσες να χαλάσης
Μάστοροπελέκια και φωτιές,
Λαχτάρα των καρδιών,
Κι' εσταζε άπάνω μας ό ιδρώς
Σάν κόμποι δαχτυλιώνε;

ΤΑΣΤΕΡΙΑ

ΞΕΥΓΑΡΩΤΑ, άξενγάρωτα
Και χωριστά κι' άντάμα,
Είστε όλα κάποιο μάγεμα
Κεϊστε όλα κάποιο θάμα
Καθός σκορπάτε άκοίμητα
Τά δλόλαμπρά σας κάλλη.

Κι' άλθθεια, αν ξέρω άλλ' όμορφιά
Κι' αν ξέρω χάρην άλλη,
Πού να ταυμάξη σας πιστά
Και να σας προσομοιάξη,
Είναι ή λαμπράδα δυο ματιών
Την ώρα που βραδυάζει.

ΤΑ ΔΑΣΗ

ΔΙΠΛΑΣ και τριδιπλες οκίες
Μοιές "Ηλιος θα σας φτάση,
Ποιό φεγγαράκι άπάνω ους
Θάρρη να ξαποστάση
Ποιό μελιχρόν άσπρόφεγγο
Στα φύλλα ους θα παίζη;
'Απ' την αϊγή ως τό δειλινό
Κι' απ' τό βραδύ ως που φέξει,
Σκοτάδια μόνο χύνονται
Κι' άπάνω ους και γύρα
Πού τα ουλεύει σούδεντρα,
Μιά μαυροπόρα Μοίρα....

ΣΤΑ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑ

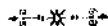
Ίσως δὲ σκεύεται
 Στὴν ἀνεπνοιά τῆς πλάσης,
 Καὶ στοὺς γυμνοὺς ξυρόκυμπους
 Καὶ σάκρα τῆς βελόσης
 Γαληνερένοσ θάνατοσ
 Ἀπλώνει τὰ φτερά του.
 (1911)

Ὅμως ἂν ῥίξῃσ μιὰ ματιὰ
 Στὸ στενορῆμι κούτου
 Θὰ δῆσ μέσ' στὰ μουχρίωματα
 Ποῦ ἢ ἀντιλίεσ ἀφίνουν
 Ἐκ κυπαρίσσια νὰ λυγοῦν
 Κ' οἱ λειῖ νὰ σιγοκλίνουν...
 Μ. Μαμακόπουλοσ

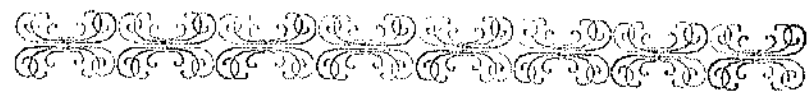
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΜΙΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΑ

ΤΕ, ἐν ἔτει 1881, ἐξεδίδετο διὰ πρώτην φοράν ἡ «Ποικίλη Στοά», ἐν ἐποχῇ πνευματικῆσ κινήσεωσ διαφόρου ἐν πολλοῖσ τῆσ σήμερον, οὐδεὶσ θὰ ὑπελόγιζε ποίαν ἐξέλιξιν θὰ θηρίσαστο, πολλοὶ δέ, κρένοντεσ ἐκ τοῦ ὅλου περιβύλλοντεσ, θὰ εἶχον πολλοὺσ δισταγμοὺσ, ἂν θὰ κατόρθωσαν ὁ φιλόκαλοσ Λευθυντῆσ αὐτῆσ νὰ ἐκτίσῃ Δεκαπενταετηρίδα.

Τὸ γεγονός, πρὸσ τιμὴν τῆσ Ἑλληνικῆσ κοινοῦσ, συνετελέσθη. Τὸ ὄνειρον ἐνὸσ ἀνθρώπου, ὅλοσ του τὰσ δυνάμεισ, καὶ αὐτὰσ τὰσ σωματικὰσ ἀκόμη—διότι Ἡράκλειον ὄντωσ ἀνελάμβανεν ἔργον—ἀφιερώσαντοσ εἰσ μιάν φιλολογικὴν ἐπιχείρησιν, ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον, ἐπραγματώθη. Καὶ πρὶν τῷ ἀποδώσω, ἐκ μέρουσ τῶσων συνεργητῶν καὶ χιλιάδων ἀναγνωστῶν, τὸν δίκαιον ἔπαινον, πρὶν φυλλαμετρήσω τὸ πλῆθος τῶν σελίδων, ὡσ μὲ τωσάτην ἐπιμέλειαν ἐφιλοτέχνησε, φέρομαι εἰσ τὸ παρελθὸν ἀπὸ τὸ ὅποῖον πολλὰ δύναται τὴ ν' ἀρυσθῇ διδύγματα. Ἀνατρέχω τριάκοντα καὶ ἐν ἀκριβῶσ ἔτη πρὸσ τὰ ὀπίσω, πρὸσ τοὺσ λογίουσ καὶ δημοσιογράφουσ τῆσ ἐποχῆσ ἐκείνησ, καὶ ἄλλων μὲν μίτην

ἀναζητῶ τὰ ἴδω τὰσ μορφὰσ· τὰσ ἠφάνισεν ὁ θάνατοσ. Ἄλλουσ, σφριγηλοὺσ τότε καὶ εὐθύμουσ, κατέστησεν ἀγριοῦστοσ τῶν εἰτῶν ἢ πύροδοσ καὶ τῶν βιωτικῶν περιπετειῶν ὁ σάλοσ. Καὶ ἄλλοι ἀπεχώρησαν διὰ παντὸσ τῆσ φιλολογικῆσ παλαιόστροσ, ἄλλοι παρέρωσ καὶ μόνον σκεδῶν ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ» συνεχίζουν τὴν δημοσιογραφικὴν παραγωγὴν, ἄλλοιστοὶ δ' εἶναι οἱ ἐν τῷ δυσσεβῶσ τούτῳ ἀγῶνι ἐγκαταρεθῶντεσ ἔτι.

Τὴν φιλολογικὴν φυσιογνωμίαν τῆσ ἐποχῆσ ἐκείνησ διέσωσεν ἢ «Ποικίλη Στοά». Δύναται τὴ ἐν αὐτῇ νὰ παρακολουθῆσ ὅλοσ τὰσ λεπτομερειὰσ τῆσ μεταβατικῆσ ἐποχῆσ καὶ νὰ καταλήξῃ μέχρη τῆσ συγχρόνου κινήσεωσ, ἢν τελείωσ ἐκπροσωπεῖ. Λίηροισ τῶσ ἔτη καὶ ὅμοισ νεάζει ἢ «Ποικίλη Στοά». Ἠτόνησαν ἐκτοτε πνεύματα, ἐξήργησαν καρδίαι, κατέπεσαν αἰσθήματα καὶ ὅμοισ ἢ «Ποικίλη Στοά» ἐπερῶσθη, κατέσθη ὠραιόστρο, πάντοτε νεά, πάντοτε ἀγασῆ. Κατὰ τὴν μακρὰν αὐτῆσ σταδιοδρομίαν οὐδενοὺσ κλάδου τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἠμέλησε, τίποτε δὲν ἀφῆκε τὸ ὅποῖον νὰ μὴ θίξῃ. Ἡ Ἐπιστήμη, καθ' ὅλοσ αὐτῆσ τὰσ ἐκδηλώσεισ, ἢ Κοινωνία, ἢ Φιλολογία, αἱ Τέχναι, ἢ Πολιτεία, εἶχον ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ» περιγραφῆσ ἔργατῶσ καὶ διαπραπειὺσ ἀντιπροσωπίουσ.

Ἄλλὰ πόσοσ κόποσ ἀπητήθη διὰ τὰ ἀικοδομηθῆσ τὸ μεγαλοπρεπέσ αὐτὸ οἰκοδόμημα, πόσοι ἐργαστῆροισ, πόσοι ὄνοισ, οἷα αὐταπύρηνοισ! Καὶ εἶναι ἔργον ἀποκλειστικῶσ ἐνὸσ καὶ μόνου, παλαιότου μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐν μέσῳ συγχῶν ἀπογοητεύσεωσ, ἐναντίον προλήψεωσ, ἀδιαφορίασ, ἀντιθέδων περιστάσεωσ. Ἄλλ' οἰδέποτε ὑπεχώρησε. Πάντοτε ἐμπρὸσ, πάντοτε ἀπενίζων πρὸσ τὴν κορυφὴν τοῦ τελείου!

Ἄτυχῶσ ἐν Ἑλλάδι, τὸ ἔργον τοῦ ἀναλαμβάνοντοσ νὰ ἐργασθῇ φιλολογικῶσ ἢ καλλιτεχνικῶσ, εἶναι ἀκανθῶδεσ. Θανυμάζομεν τὴν ἐν Ἑθρῶπῃ τελουμένην τεραστίαν πνευματικὴν ἐργασίαν. Φέροτε τοὺσ ἐκδότουσ καὶ συγγραφεῖσ ἐκείνουσ ἐδῶ, ν' ἀφήσουν κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα ἐν τῇ πτωχοκομίῳ ἢ τῷ φρενοκομίῳ τὴν τελευταίαν πνοήν! Ἑλλειμῆσ τεχνικῶν μέσων, Ἑλλειμῆσ ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρουσ τῆσ νεοπλαστοῦ καὶ ξενοφίλου ἡμῶν κοινοῦσ, εἶναι ἐμπόδια κωλύοντα τὴν ἐλευθέρων ἀνάπτυξιν, πῆδα σιδηρᾶ καθείργουσαι ἐντὸσ περιορισμένων ὄρων τὴν ἀγαθὴν θέλησιν. Ὁ Διευθυντῆσ τῆσ «Ποικίλησ Στοᾶσ» δύναται νὰ κωχῆται δι' ἠγωνίσθη νικηφόροσ ἐναντίον τῶν ἐμποδίων αὐτῶν. Κατήρησε δέκα πέντε τόμουσ, τιμώντασ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Συνεκέντρωσεν ἐκ περιτροπῆσ ὅλουσ τοὺσ λογίουσ, σνταπετέλεσε κυνέλην περικλείσασαν τὸ ἐκλεκτότερον καὶ εὐαδέετοτερον μέλι τῆσ Ἑθνικῆσ φιλολογικῆσ παραγωγῆσ καὶ μετ' ἀληθοῦσ ἐφροσύνησ καὶ ζήλυντῆσ ἀγαλλιῶσεωσ εἶδε τὸ περιβλεπτον αὐτοῦ ἔργον ἐπιστεφόμενον μετ' ἐπὶ πύθημον ἐκτίμησιν καὶ τὸν γενικώτερον ἔπαινον ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ ἀληθῶσ ἢ «Ποικίλη Στοά» καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν Δεκαπέντε ἐτῶν τῆσ, ὑπὸ τὴν ἴδιαν μορφὴν, ἢν μίτην αὐτῆ ἐπλασετ, ἐξυπηρέτησε μυχιλοὺσ ἀγῶνὺσ πόθουσ, ἐπλήρωσε ἀνάγκην πολυτρόπωσ Ἑθνικὴν καὶ ἀπέβη καλλιπρεπέσ Στάδιον, ἐν τῇ καλλιτέχνῳ κορίστρο τοῦ ὅποῖου οἱ ἀριστεῖσ τοῦ καλάμου τὸν κάλλιστον, ἀπὸ ἐλευθέρου βήματοσ, τῶν ἀγῶνων ἠγωνί-

σθησαν. Τὰς πάντοτε ωραίας σελίδας αὐτῆς ἐτίμησαν διὰ συνεχοῦς πολυ-
τίμου συνεργασίας ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, οἱ ἀδελφοὶ Παράσχοι,
ὁ Βραῦλας, ὁ Γ. Σούτσος, ὁ Ρενιέρης, ὁ Καλλιγᾶς, ὁ Ν. Σαρίπο-
λος, ὁ Σκυλίτσης, ὁ Ἰάλεμος, ὁ Ροῦδης, ὁ Ἄγγελος Βλάχος, ὁ
Κλέων Ραγκαβῆς, ἡ Dora D'Istria, ἡ Juliette Adam, ὁ Π.
Χαλκιάπουλος, ὁ Βιζυηνός, ὁ Ὀρφανίδης, ὁ Φλογαίτης, καὶ δὲν
ὑπῆρξε κορυφή εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, ἥτις δὲν ἐχορήγησε τὴν
περιγραφή αὐτῆς σίμπραξιν.

Πρὸ εἰκοσαετίας ἐν ἐκλιπόντι φιλολογικῷ συλλόγῳ, εἰς τὴν καιηνά-
λωσα καὶ ἐγὼ ἀρκειτὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ζωῆς μου,
ἐγνώρισα τὸν Διευθυντὴν τῆς «Ποιίλης Στοᾶς», νεαρώτατον καὶ ζωη-
ρόν, ὡς ἀκαταπόνητον γραμματεῖα τοῦ σωματείου ἐκείνου. Ἐπιτοτε παρη-
κολούθησα, ἐκ τοῦ σύνεργου τῆν φιλολογικὴν του ἐργασίαν καὶ δρᾶσιν καὶ
πάντοτε ἠσθάνθημι ἕνα θαυμασμὸν διὰ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν
«Ποιίλην Στοᾶν». Ὑψωσις πλέον, τόσος, ἢ ὅποια ἀμφιβάλλω, ἢν θὰ
ἔχη ποτὲ τέλος. Λεπτολόγος, ἰδιώτροπος εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς του ἐρέ-
σεις, προσεκτικώτατος καὶ εἰς τὰς πλέον ἀσημίτους στίξεις. Ἐἶναι τὸ
φρόνητρον τῶν τυπογράφων, εἶναι τὸ μεγαθέριον τῆς ἀντοχῆς.

Ἡ «Ποιίλη Στοᾶ» συνεπλήρωσεν ἤδη τὸν πρῶτον σταθμὸν, νικη-
φόρος, μετὰ πεποθήσεως καὶ ἐπιμονῆς. Ὑπερεπήδησε φρουγμοῦς, παρε-
μέρισεν ἀκάνθιας, ἀλλ' εἶρε τὸν δρόμον τῆς ἐπιτυχίας, καὶ βαίνει πλέον
εἰς τὸ ἀναπεπταμένον πεδίον τῆς καθολικῆς ἀναγνωρίσεως. Σύντριαν τὸ
Ἑλληνικὸν Δημόσιον, ὅπερ μετ' ἀληθοῦς θλίψεως ἠσθάνθη τὰ κενὰ τὰ ἐκ
τῆς ἀνεελπίστου διακοπῆς τῆς, τὴν ὑπόειν καὶ πάλιν ὡς γνωστὸν ἐξόχως
μοναδικὰ αἰσθήματα καὶ ἐξαιρετικὰς συμπαθεῖς ἀναμνήσεις πρὸς τὸ ὄνομα
πρὸ ἐτῶν νεκρᾶς Καλλιτέχνης, ἧς τὴν τελευταίαν, τόσον ὀραία ἐφαλλεν
ἡ «Ποιίλη Στοᾶ» ἐδημιούργησαν, ἐν ὀλοσφύχῳ χαρᾷ ἐπαυαβλέπει τὸν
θερμαινερὸν ἰδρωτὴν τῆς ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τῆς δρᾶσεως αὐτοῦ, καὶ
μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς ἐγκολλοῦται αὐτὸν, ἐπανερχόμενον εἰς τὴν ἐκ-
πλήρωσιν τῶν ὀραίων του πόθων, μετὰ οκληρᾶν δοκιμασίαν καὶ ψυχι-
κὴν παραζάλην, ἥτις πρὸς τῇ ἀτομικῇ συμφορᾷ, ἀπεστέρωσε καὶ τὸ Ἑλ-
ληνικὸν Δημόσιον ἐνός, ἰδιαιτέρως ἀγαπητοῦ καὶ δυσαναπληρωτοῦ ἔργου.
Ἀγαγενταμένη ἤδη ἡ «Ποιίλη Στοᾶ» ἐπὶ τὴν ἰσχυράν, καὶ λόγῳ διαμορ-
φώσεως καὶ λόγῳ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος, ζηλευτὴν δ' ἤγεσιν τοῦ κ. Μι-
χαήλ Ραφαήλοβιτς, ἐπίφθονα ἐγγυᾶται τὰ τρέπατα τῶν νέων νεκῶν τῆς.

Δεκαπενταετῆς πλέον στυδιοδρομία, τόσον ἀσφαλῆς τοῦ παρελθόν-
τος, ἐμπνέει τὰς χρησιωτέρας ἐλπίδας, καὶ διὰ τοῦτο ἢ διὰ τοῦ παρόντος
περιφρήμου τόμου συνέχεις τῆς «Ποιίλης Στοᾶς», δὲν προκαλεῖ μό-
νον ἐνθουσιώδη συγχαρητήρια, ἀλλ' εἶναι ἀκόμη καὶ μία ἐγγύησις μέλ-
λοντος σθεναρά, διότι τόση ζωὴ, τόσον καλλιτεχνικὸν αἶσθημα, ἐνταθὲν
μάλιστα κατὰ τὰ τελευταία αὐτῆς ἔτη, δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ ν' ἀναπτυχθῇ
ἐπὶ μᾶλλον, ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ καὶ αὐθις ἐν συνόλῳ Ἑθνικὴ ὄντως φι-
λολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἐργασία, ἀνταξία τῶν γενικῶν καὶ μεγάλων

προσομοιωθῶν, προορισμένη δ' ἔνα ἐν τῇ σημαίᾳ τῆς νεωτέρας πορείας, ἦν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς ἢ «Ποικίλη Σκοπὴ» ἔταμιε, τ' ἀγνωπτοῖα καὶ τ' ἀναπερώση τῆν νέαν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν τῆς Πατρίδος ἡμῶν.

Ο ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

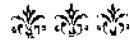
* ΔΙ ΜΟΙΡΑΙ *

✠ ΚΛΩΘΩ · ΔΑΚΕΞΙΣ · ΑΤΡΟΠΟΣ ✠
(Ἐξαράχθη ἐξ ἀγνώστου Γερμανικοῦ πρωτοτύπου)

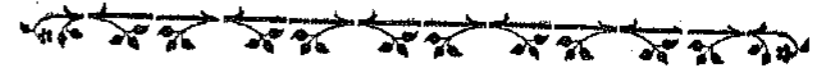

❖ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΙΛΟΓΕΝΕΙΑΝ ❖

Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

ΕΙΣΗΛΘΕ θνησκων εις τό 'Εθνικόν Πάνθεον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ὡς ἀνὴρ ἰσῆς δράσεως πρὸς τοὺς ἐλευθερωτάς τῆς. Δύο χορείας ἡρώων περικλειόμεν εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ τὴν καρδίαν μας. Ἐκείνων, ὡς οἱ πρόγονοι τοῦ ἡαιμαντίου Κεφαλλῆνος, αἰετινὲς διὰ τοῦ ξίφους ἠλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα, αὐτούς, οἱ ὑποῖσι πιστοὶ εἰς τὴν μεγάλην παράδοσιν καὶ ἐντολὴν ἐφιλοδόησαν, ἐν τῇ ἀναδημιουργήσασιν διὰ τῶν ἔργων τῆς προαγωγῆς καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ, καὶ διὰ τῆς ὑπάρξεώς των ἀπέτελεσαν τὰς μεγαλειτέρας δυνάμεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, δυνάμεις πανισχύρους εἰς πλοῦτον εὐεργετικόν, δυνάμεις ὑπερλάμπρους εἰς ψυχὴν Ἑθνικὴν. Ἀγωνισταὶ τοῦ πνεύμου καὶ ἀγωνισταὶ τῆς εἰρήνης. Καὶ ὑπὸ τὰς βουλὰς τῆς Θεῆας Προνοίας ἐπετελέσθη καὶ συνεχῶς ἐπιτελεῖται παρ' ἀμφοτέρων τὸ μυστήριον τῆς αἰωνίας ἀνακαινίσεως καὶ προόδου, δι' ἧς ὑφαίνεται ὁ ἵστος τῆς Ἑθνικῆς Ζωῆς, πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ ὁλοῦ καλοῦνται αἱ νέαι γενεαὶ εἰς συνέχισιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ ἀτελοῦς ἔργου τῶν παρερχομένων. Εἶναι

ἐνταῦθα καὶ οὗτοι ἑνδοξοὶ, ὡς ἐκεῖνοι. Αὐτὸς εἶναι ὁ αἰώνιος κληρὸς,
ὁ ἀβυσσὸς νόμος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Μ. Κορραΐνης.

Ὁ Μάρτυρας Κορραϊνός καὶ λόγῳ τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ,
ἀναποεπάτως συντεθειμένος μὲ τὰς ἱερωτάρας ἀναμνήσεις τοῦ ἀναγεννη-

θέντες Ἔθνοσι, ἀνήκει περιθλήπτως εἰς τοὺς περικλεεῖς εἰρηνικοὺς ἀγωνιστάς, οἵτινες διὰ τῶν γενναιοφρόνων ὑποδειγμάτων τοῦ ἀκράτου ἐνθουσιασμοῦ των καὶ τοῦ παραδείγματος τῆς φιλοπατρίας καὶ τῶν ἀγαθοεργιῶν αὐτῶν, ἀνεπέσσαν τὸ κατερειπωμένον ἄδυτον τῆς Ἑθνικῆς Ἰδέας. Δὲν ἐπαύσατο καθ' ἅπασαν τὴν ζωὴν του μεριμνῶν διὰ τὰ Ἑθνικὰ ἰδιώδη καὶ ἀνεταποκρινόμενος παντοιοτρόπως εἰς τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας τῶν διαφόρων πόλεων τοῦ ἐλευθέρου Κράτους καὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Κοινοτήτων. Ἡ διαθήκη αὐτοῦ ὑπῆρξε μία ἀπακάλυψις. Ἐὰν ζῶν, κατετάσσετο εἰς τὴν γραμμὴν τῶν Εὐεργετῶν, ἀποθανὼν ἀνεφάνη ὁ διαθερμότηρος τῶν πατριωτῶν καὶ ὁ ἐνθουσιωδέστερος τῶν φιλανθρωπῶν. Εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ, ἔνθα τ' ἀγαθὰ αἰσθημάτων ὠρίμασαν ὡς αἱ καρποὶ εὐγενοῦς δένδρου, εἰς τὴν χώραν αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φιλανθρωπία τοσοῦτον ἀδρῶς ἔσπειρε δεκάδας ἑκατομμυρίων, οὐδεμία καρθία ἐδανάθη γενναϊότεραν καὶ καμμία ψυχὴ ἐξήρθη ὑψηλότεραν τῆς ψυχῆς τοῦ εὐγενοῦς τέκνου τῆς ὠραίας νήσου τοῦ Ἴονίου, τῆς εὐτυχοῦς πατρίδος τῶν Βαλλιάνων καὶ τόσων ἄλλων μεγαθύμων πατριωτῶν.

Ἐντεῦθεν ἡ Ἑθνικὴ λύπη καὶ ἡ Ἑθνικὴ ὑπερηφάνεια ἐπὶ τῇ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους τούτου ἐν Λονδίῳ συμβάντι θανάτῳ τοῦ τιμημένου αὐτοῦ τέκνου τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἀπομύθουσι δικαιολογημένα, οἷοτι ἡ ἐμφάνισις ἀνδρῶν, ὡς ὁ Μαρξίνοσ Κοργιαλένιοσ, δὲν εἶναι μεμνημένον γεγονός, δυνάμενον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡσ τυχαιόν, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἀπέρα φωτεινὸν ἐνός φωτασολογούντος ἀστερισμοῦ μεγάλων Ἑθνικῶν Εὐεργετῶν, οἵτινες καὶ διὰ τῆς τελευταῖας των ἀκρίμη φωτίζουσι τὸν ὁρόμον πρὸς τὴν παντοτεινὴν εὐκλείαν καὶ δάξαν τῆς Πατρίδος. Ἦ ὄνομα τοῦ, τὸ πάλλόμενον ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ τοῦ Ἑθνοσι, ἀποτελεῖ ἓνα τῶν λαμπροτέρων ἀστέρων τοῦ Ἑλληνικοῦ πτερώματος, ὁ ὁποῖος ἀπίδιδεν ἐγκαρδίωσιν καὶ μεγαλεῖον καὶ ἰδίδασκε τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα προσήλωσιν. Φυλὴ δ' ἦτις γεννᾷ ἀνδρας, ὡσ τὸν Μαρξίνοσ Κοργιαλένιοσ, ἐκαρκῶσ ἐξήγατ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς αὐτῆς...

(Νοέμβριος 1911) ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΑΡΣΕΝΗΣ

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

1) —... Ὁ σύζυγος εἶναι ἐλάττωτος.	7) —... Εἶναι τμημερὸς ὑποκριτής.
2) —... Εἶναι ζηλότυπος.	8) —... ἔξω ἀπὸ τὸ σῆμα... γλυκύτατος.
3) —... Εἶναι φιλόσοφος.	9) —... θωρομύσια ὑποκρίσεται.
4) —... Μανηρολογεῖ ἀκρίτως.	10) —... ἔχει τὴν ἔξω νὰ ταγματῆται.
5) —... ἔθελσκει παντοῦ ἐλλεψεῖσ.	11) —... εἶναι ἀσβής.
6) —... ἔχει πάντοτε προχεῖρους καὶ παντοῦ τοῖμοις δικαιολογίας.	12) —... Πάντοτε ἀγροῦκος τοῦσ τῆσ.

Ἦσαι τὰτα νῦ ἦναι τὰ τῆσ σελόγων;

• ← ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ → •
• Ο ΧΡΟΝΟΣ • (Τὸ νεώτερον γλυπτικὸν ἔργον τοῦ κ. Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΑΙΩΝΙΟΥΣ ΘΥΓΑΛΟΥΣ»

Η ΚΟΙΜΑΜΕΝΗ
επιπέτρα

Ήγειρε κι' αποκοιμήθη
Κάτω απ' τήν τριανταφυλλιά
Ή ξανθή Βασιλοπούλα
Ή πανώρη κοπελιά.

Κι' αν περνούν από κοντά της
Μάγοι με μαλλιά λευκά
Δέν σαλεύει εκεία τὰ χείλη,
Κι' δνειρεύεται γλυκά.

Τὸ ξανθὸ παιδί τοῦ ρήγα
Ποῦ θὲ νάρθη ἕναν καιρὸ
'Απ' τὴ χώρα τῆς 'Αγάπης
Μὲ τ' ἀθάνατο νερό!...

Η ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ ΧΩΡΑ
επιπέτρα

'Απ' τὴ χώρα τῶν 'Βρώτων
'Απ' τὴ χώρα τῆ λευκῆ
Πέρασε ἡ ὄργη τοῦ ὀλέθρου
Καὶ ἡ κατάρα ἡ θεϊκὴ!...

Κι' ὅπου τὰ κορμιά ἐσαλεύαν
'Απὸ φρίκια ἠδονικὰ
Λιμνη τώρα εἶναι ἀπλωμένη
'Απαλά κι' ἐρωτικὰ...

Καὶ τὰ ἀργὰ νερά κυλῶντας
Πρὸς τὸ ἠλιόγευμα τὸ ὠχρὸ
'Ἐναν κόσμον νανουρίζει
Νικημένο καὶ νεκρὸ!...

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Κάτου σὸ ὠμορφο ἀκρογιάλι
Πάλι ὁ 'Ισκιος τριγυρνᾷ!
Πέφτει γύρω ἡ νύχτα ἡ Μάγια
Καὶ τὸ λογισμὸ πλανᾷ!...

Καὶ στὴν ἀκρὰ τοῦ πελάγου
Κάνει ἀγνάντια νὰ φανῆ
'Ἐνα γλήγωρο καράβι
Μὲ κατάλευκο πανί.

Καὶ σηκώνει σὸ ἀκρογιάλι
'Ἐνα θρήνο, ἕνα δαρμὸ,
Καὶ δύο χέρια παῦ κουινῶνται
Μὲ ἀπερίγραφτον καημὸ!...

(1891) ΘΡΑΣ. ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ

Φίλε κ. 'Αρσένη,

Μετὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ θαυμασμοῦ μου διὰ τὴν περιωπὴν εἰς τὴν ἀνηγάγετε τὴν ἡμετέραν φιλολογικὴν 'Ἐπετηρίδα, πᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μου διὰ τὴν πρὸς με ἀβρότητα καὶ εὐμένειαν ἢ ὅποια πᾶς υπηγόρευσε τὴν προσηφάν τοῦ ἀποσταλέντος μοι ἐξήχως ὠραίου ἀντιτύπου τοῦ τελευταίου τόμου τῆς «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΣΤΟΛΗΣ».

Διὰ τὸν νεώτερον τόμον τοῦ λαμπροῦ ἔργου σας, οὗ ἡ ἐκδοσις συμπληροῦ καὶ τὴν δεκαπενταετηρίδα αὐτοῦ, πᾶς πέμπω προχέιρους τινας γραμμὰς, παρ' ὅσας πᾶς διαβεβαιώσεις μου, ὅτι δὲν διαθέτω οὐδὲ λεπτόν ὥρας ἐλεύθερον.

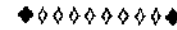
'Ανακῶνω τὴν ἐκφρασὴν τῶν εὐχαριστιῶν μου καὶ πᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν βεβαίωσιν τῶν αἰσθημάτων μου βαθείας ἀντιμῆσεως καὶ φιλίας.

Ὅλος πρὸς ὑμᾶς

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΘΥΡΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΜΗΣ

ΚΕΙΝΑ τὰ δύο παρὰ θύρα, — διανομὴ ἐσωτερικῶν, — διανομὴ ἐξωτερικῶν, — ὅπισθεν τῶν ὀπῶν οἱ ὑπάλληλοι ἐπὶ τῆς διανομῆς διεξάγουσιν τὴν μονότονον, τὴν μαρτυρικὴν αὐτῶν ἐργασίαν, πολλὰκις προσήλωσαν τὸ βλέμμα καὶ τὰς σκέψεις μου.

Καὶ ὅταν ἐν ἡμέρᾳ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπλήτου φωτός καὶ τοῦ θορύβου τῆς ζωῆς, συγκεντρῶνται καὶ διαγκωνίζονται πρὸ αὐτῶν οἱ ἀναμένοντες τὰς εἰδήσεις τῶν ἀπόντων, καὶ ὅταν τὰς ἐσπερινὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος ἀναμένουν πρὸ τοῦ παραθύρου τῆς ἐξωτερικῆς ἀλληλογραφίας, πικνοὶ, διὰ νὰ συντάξουν τὴν ἀμφιβολίαν, πολλὰκις τὴν ἀνάγωνται, μᾶς νυκτός.

Τότε κυρίως νομίζω ὅτι προδίδει περισσότερον τὰ μυστήριά της ἡ ποικίλη, ἡ ἀναρτίμπος εἰς πλοικὴν καὶ

περιπετειᾶς τραγωδία τοῦ βίου, ἡ διεξαγομένη ἀφ᾽ ὧρας διὰ τῆς ἀποστάσεως τῆς μακρᾶς, με ὑποκριτὰς, τῶν ὀπῶν τὰ μέρη διαδιβάζουν τὰ τετράγωνα ἐκεῖνα παραλληλόγραμμα τὰ μεταφερόμενα διὰ τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν οἰδηροδρόμων, ὑποκριτὰς τῆς πραγματικότητος, τῶν

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου 'Ανάστη Κοσταντινίδου

άλλωδων του βίου δραμάτων, των οποίων είναι τα άμεσα υποκείμενα.

Όλγοι συνωδοῦνται εκεί με την τάσον ανυπόμονον προσδοκίαν ενός γράμματος, διά να λάβουν συγχαρητήρια, ή διά να μάθουν τα νέα του τόπου των, τας εσπέρας εκείνας τας άρρώτους μελαγχολικάς, όταν ή βροχή πλήττει το υελόφρακτον στέγασμα της αυλής του ταχυδρομείου, με τον μονότονον εκείνον κρότον, όστις άπυχεί τόσον πενθίμως επί των καρδιών όλίγων εκ αυτών αι φυσιογνωμιαί φαίνονται φαιδραί, υπό τας τρομώδεις αναπάλσεις των αναλαμπών του άρμιόφωτος.

Πάν ότι δύναται να αποτελέσῃ την έλπίδα, την τρομον, την παραμυθίαν, την οδύνην, πᾶν ότι δύναται να στυρέξῃ το βήμα εν τῇ επιμόχθῳ πορείᾳ του βίου, ότι είναι δυνατήν να χαρίσῃ την χαράν, να εμπνεύσῃ την εγκαρτέρησιν, ότι να εμπάλῃ εις άπογνώσιν και να οδονγήσῃ εις τον μαρτυρῶν ή την αυτοκτονίαν, όλα ταῦτα έρχονται μακρόθεν υπό μορφήν γραμμάτων, με άγωγόν αὐτῶν τῆ κράτος, του όποιου φέρουν τα κόμιστρα.

Ω! Ἄν εγγώριζεν ο αγαθός υπάλληλος ο παραδίδων άδιήφορος εν γράμμα, τί κλείει το γράμμα εκείνο διά τον ταλαίπωρον ο όποιος τείνει προς αυτό την χείρα. Ω! Ἄν εγγώριζε ποδάτις ἄνδ των χειρῶν του, αι όποιαί διαρκώς, άτελευτήτως, διανέμουν, ως μηχανή τα γράμματα, ποδάτις ενεχειρίσασαν δηλιτυρίαν, ποδάτις παρέδωσαν άνεπιγνώτως ὄπλον θανάτου.

Βεβαίως ή Τύχη ή άγαθή ή ευμενής τύχη στέλλει και μακρόθεν δώρα πολύτιμα προς τοίς ευνοουμένους της υπό τύπον επιστολῶν ή αὐτούς και τα γράμματα είναι άγωγαί εύτυχίας. Ἄλλ' είναι όλίγοι τῆς τύχης οι ευνοούμενοι. Η χαρά και ή γαλήνη δέν είναι των πολλῶν ο άσφαλής κλήρος και διά τοῦτο του ταχυδρομείου τα δώρα είναι ως επί το πολύ θλιβερά και πένθιμα δώρα, και μεταξύ αυτών δέν είναι ἴσως πάντοτε τα πενθιμότερα τα φέροντα του πένθους το μέλαν πλάσιον. Ως επί το πολύ μαῦρον είναι τῆς ζωῆς το πλάσιον, και όταν δέν το επιβάλλουν αι κοινωνικαί συνθήκαι.

Πόσους είδον εκεί αναμένοντας την ετυμηγορίαν του βίου των από εν γράμμα!

Πόσοι άνήρτησαν υστάτην έλπίδα από τῆς συνδρομῆς ενός αγαπτοῦ προσώπου μακρόθεν. Πόσοι καθ' εκάστην αναμένονιν να μάθουν από δύο γραμμῆς την τύχην λατρευτῆς υπάρξεως εις την όποιαν έχουν δώσει ὄλην αυτών την άγάπην και την όποιαν ἰλλαχῆ ή θάνατος.

Πολλάκις πάλιν την τραγῳδίαν άποτελεῖ αὐτή ή ελλειψίς γράμματος. Ἐν γράμμα, είναι πολλάκις μία συναινεσίς εις άποφασίν ἀφ' ἧς ήρτηται ή ζωή εκείνου, όστις το περιμένει. Είναι μία έπαγγελία συνδρομῆς, μία ενίσχυσις, ή μόνη πηγῆ θάρρους και εγκαρτερήσεως εις έξαιρετικῆς δοκιμασίας. Ἐν γράμμα δύναται να ήναι άντίκλισις εις την ζωήν, ἀληθῆς νεκρανάστασις.

Διά τοῦτο πολλάκις ή απάντησις εκείνη ή ψυχρά, ή αδιήφορος, ή μηχανική.

— Δέν έχετε τίποτε.

Είναι διά τον άτυχή άνθρωπον, ο όποιος με προσυλωμένους ὀφθαλμοῦς, με μορφήν ὄχραν, εἶψ' ἴς άποτυπώσῃται αὐθόγκτος άγωνία, ἐρωτῆ, ως να ζητῆ βοήθειαν από τον υπάλληλον επί τῆς διανομῆς, ως παρ' αὐτοῦ προσωπικῶς να ζητῆ να την δώσῃ, είναι πολλάκις άπαγγελία καταδίκης, πολλάκις αὐτό τοῦτο πλῆγμα εγχειριδίου.

Διά τοῦτο, ἄν προσέξετε θα ακούσῃτε έντοτε φράσεις αι όποιαί, όταν δέν εισδύει τις εις το βάθος τῆς τραγικότητος, την όποιαν εκλείουν, φαίνονται μαραι.

— Παρατηρήσατε, παρακαλῶ ακόμη, πῶς γίνεται να μη έχω γράμμα; Είναι αδύνατον!

Και ο υπάλληλος άγανακτεῖ, δικαίως, και άπαντῆ μετά τραχύτητα. Φεύγει τότε ο ίκέτης τῆς παραμυθίας ενός μικροῦ τεμαχίου χαρτου άφωνος. Ἐνίοτε ή μορφή του δέν εμφανίζεται πλέον ποτέ, πρό του παραθύρου του ταχυδρομείου.

Είμαι βέβαιος, ότι παρ' ὄλον το μαρτυρικόν αὐτῶν έπαγγελμα, έπαγγελμα εις την ενάσκησιν του όποιου φυσικόν είναι να εξαντλήται ή ανθρωπίνη υπομονή, οι υπάλληλοι επί τῆς διανομῆς, δάν ψυχολόγουν επί των παραδόξων ταύτων έπαιτῶν μιας επιστολῆς, οι όποιοι έχονται αὐτῆς, ως από σανίδος σωτηρίας, οι όποιοι τρόπον τινά ζητοῦν ἀπ' αὐτῶν να την δημιουργήσῃ, θα ἴσαν προς αὐτούς πολύ συγκαταβατικοί, πολύ οϊκτιρμοнос.

Ἐκείνο το, — Παρατηρήσατε ακόμη, — δέν είναι δυνατόν να μη έχω γράμμα, — εκφράζει συντετημένως τόσα πράγματα! Τον πόθον τῆς ζωῆς, την σάνδα τῆς ἀμφιβολίας, εις τον ναυαγόν, όστις δέν θέλει να πιστεύσῃ ότι δέν του ετειναν την χείρα εκείνοι τοίς όποίους άγάπῃ, ἄλλα ταῦτα και πολλά ἄλλα περιλαμβάνει ή ταπεινή ίκεδία προς αναθεώρησιν τῆς στυγνῆς εκείνης ετυμηγορίας. — Ὅχι δέν έχεις γράμμα. —

Ἄλλοτε πάλιν εις το ξηρόν ὄχι του υπαλλήλου τῆς διανομῆς, άπαντῆ εις μονοσύλλαβος ψίθυρος, εν Ἄ!, το όποιον είναι κατ' ἀλήθειαν διάτορος κραυγῆ άπογνώσεως. Ἰσοδύναμον προς την κραυγῆν εκείνην τετέλεσται, την όποιαν έρηγξεν υπό τον μολύβδινον οὐρανόν του Γολγοθά ο Θεάνθρωπος.

[Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1901]

EMMANOYHA Σ. ΑΥΚΟΥΔΗΣ

✠ ΓΑΥΚΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ. ✠